

det til at gjøre en stor og vigtig Tjeneste, idet den stod fuldkommen uafhængig overfor Regjeringen, og med Hensyn til Dannelse og andre Forhold kunde gjøre Embedsstandens store Deelagtighed i det offentlige Liv mere overflødig end det hidtil havde været. — „Det var dette kloge Blik, sagde han, paa, hvad der i Tidens Fordringer var berettiget eller i alt Fald uafviseligt, og den resolute Bestemthed til i rette Tid at gjøre Modstand og give efter, der havde gjort, at det eneste sande Aristokrati, det engelske, under alle Tidens Omstiftelser altid havde holdt sig oppe i Spidsen af Staten; han vilde haabe, at det danske Aristokrati vilde i denne Sag og i dette Dieblik give et Bæviis paa, at det ogsaa havde vidst at tillegne sig denne Egenkab.“ Hvorledes Regjeringen vilde stille sig til Sagen, maatte finde sin praktiske Afgjorelse, naar der var Spørgsmaal om den afgaaende Indenrigsministers Eftermand, og dersom Rigsdagen ved at stilles ad vilde efterlade en muligst samstemmende vedtagen Resolution fra begge Thingene, saa vilde der være givet et Program for den tiltrædende Indenrigsminister, og da vilde ingen Mand, der var denne Post voren, overtage den, uden i Forveien at have sikret sig Regjeringens Samtykke til at forelægge den næste Rigsdag et Lovudkast paa det saaledes givne Grundlag. — Den foreslaaede Beslutning vedtoges derefter eenstemmig i Landsthinget med 41 Stemmer.

I Folkethinget endtes den indbragte Sag den 18de Februar med, at Landsthingets ovenanførte Beslutning vedtoges ogsaa af dette Thing med 81 Stemmer mod 5.

Uagtet en saa stærk og eenstemmig Opfordring fra begge Thingene forblev Regjeringen dog ubevægelig med Hensyn til denne Sag, og S. M. Hansen indbragte derfor i 8de Session det samme Lovforslag som tidligere. Nu var Krieger blevet Indenrigsminister, og han erklærede den 18de December 1856 paa Ministeriets Begne, at der under de forhaandenværende Forhold ikke var tilstrækkelig Opfordring til i nærværende Rigsdags Sammenkomst ad Lovgivningsmagtens Vel at gribe ind i Forholdet mellem Bondejordens Eier og Bruger. — Lovforslaget vedtoges desuagtet

ved 3die Behandling i Folkethinget den 21de Januar 1857 med 74 Stemmer mod 10. — I Landsthinget vedtoges Forslagets Overgang til 2den Behandling med 38 Stemmer mod 3, og til 3die Behandling med 41 Stemmer mod 1. Ved 3die Behandling vedtoges derimod med 22 Stemmer mod 16 af Venstres Medlemmer, der foretrak Lovforslaget, følgende Udtalelse:

„Idet Landsthinget gjentager Udtalelsen af sin Overbeviisning om Vigtigheden og Nødvendigheden af, at Spørgsmaalet om Fæstes Overgang til Selveiendom ad Lovgivningens Vel bringes til Afgjorelse,

men idet Thinget anseer det for at være af den højeste Vigtighed baade med Hensyn til Dynaaelse af den i sig selv bedste Ordning, og med Hensyn til hele Foranstaltningens Opfattelse og Indflydelse, at Lovgivningens Virksomhed i dette Anliggende udgaaer fra Regjeringens Initiativ,

og idet Thinget fremdeles fastholder den Forudsætning, at Regjeringen, om den end denne Gang ikke har fundet det gjørligt at tage Sagen i sin Haand, ikke mis skjender dens paatragende Nødvendighed eller vil unddrage sig Opgavens Løsning,

gaaer Landsthinget fra det foreliggende Lovudkast over til den næste Sag paa Dagsordenen“.

B. Christensen bragte derefter atter Sagen frem i Landsthinget i 9de Session. Indenrigsminister Krieger erklærede da, at der i de 9 Maanedes, der vare gaaede siden sidst, ikke var foregaaet Noget, der kunde gjøre Regjeringen villigere til at gaae ind paa Loven nu end tidligere. — Sagen endtes derefter den 16de December 1857 med, at 40 mod 1 vedtoges følgende Udtalelse:

„Idet Landsthinget ikke blot anseer det i Almindelighed for særdeles ønskeligt og vigtigt, at det nuværende Fæstevæsen ophører, men antager, at denne Indretnings Ulemper vore i en betænkelig Grad ved, at Forholdet efter de i flere Aar førte Forhandlinger vedbliver at henstaae uafgjort, — anbefaler det gjentagende indstændig til Regjeringen at tage dette Anliggende i sin Haand og arbejde hen til en endelig Løsning, hvorved saavel Statens Læve